Язэп Пушча.

Гімн.

Не горбяцца далі бабулькаю -
Радасці, мужнасці слава!
Урачыстае слова - Рэспубліка,
Вусны мільёнаў славяць.

Ўзрытмена сэрцаў пульсацыя,
Грудзі ўздымаюцца ўгору.
З цэнтральнае радыё станцыі
Музыкай струны гавораць.

Пад гімны і песні ўзлётныя
Палашчыць вецер штандары.
Настроі шугаюць залевамі -
Радасць святочную дараць.

Сузор'ямі ноч навагодняя
Бляск рассявае над намі.
Душою ўсёй зліцца з народамі,
З новымі светлымі днямі!

Пачуцці сягоння не змяшчаюцца -
У межы гісторыі-насцене.
Адчуць, перажыць рэвалюцыю -
Ёсць найвялікшае шчасце.

Шумлівая хваля вазёрная
Берагі параненыя цэментам.
Узвейцеся, сцягі, пад зорамі
Свежасцю нашай уцехі.

Узвейцеся, сцягі, славутыя,
Вольнаю песняй паэты!
Краіна сягоння салютуе
Новую радасць сусвету.

Ушачы 6/12) 1928 г.

Язэп Пушча.

Снежаньская свежасьць.

3

1.

Месяц, сівер, зорка

Песня окупацыі (1918 г.).

Я шмат прайшоў шляхоў, дарог,
Наў пабываў на скалах стромых
І ўсё ж на бацькаўскі парог
Прынёс сваёі душы настрої.
[illegible]

Разблытаны усе сілкі,
Зплавіць настрою не паспелі.
Яны, як тыя васількі
На ўзмежку нівы спелай.

На ўсходзе пачало світаць,
Радзіму абнімала шчыра,
І песня хоча прывітаць
Над жатай жураўліны вырай.

Курлыкаючы, удаль ляцяць,
Нібы з Радзімы хто іх гоніць.
Лісты (кляновыя шумяць) на клёнах шамацяць
І хочуць спляснуць у далоні.

А [illegible] развітальны спеў,
Ў далях вокліч жураўліны.
Шыпшыннік ў лузе пераспеў,
Збірае [illegible] журавіны.

Радзіма – крыніца натхнення,
А песня – народа сумленне
І ў свята, і ў часе напасці.
У ёй і праўда, і радасць, і шчасце,
І гнеў, і уцеха, і ласка,
А часам зубамі хоць ляскай,
Заходзяцца словы ад болю
І з ветрам галосяць у полі.
Такая ўжо доля – у песні.
~~Над праўдаю, дружа, не смейся~~.

—··—

Спяваючы, сваволячы,
Ідзе, нясе нам ёлачку
На свята навагодняе,
На свята усенароднае.

Зіма.

Ідзе зіма бадзёрая
~~Мароз~~чыкамі З чудоўнымі узорамі,
З вясёлымі сняжынкамі,
Пушынкамі-Халоднымі іскрынкамі.

Ідзе румяна[illegible]ка,
А рэчка звіне, шчоўкае.
Ладком па рэчцы Стрыжані,
Ідзе з канькамі, лыжамі.

Зіма ідзе з сарокамі,
З птушынымі падскокамі,
З сініцамі - сястрыцамі,
З лісіцамі - хітрыцамі.

Ідзе з ваўкамі шэрымі,
зубастымі Галоднымі і смелымі,
І з зайцамі пухлівымі
Пад хвоўкамі, ялінамі.

Ідзе ў бор з вавёркамі,
на У ~~Пад~~ Зеным небам з зоркамі.
Ідзе, ідзе [ўзі-] сцяжынкамі,
Занесенай сняжынкамі

* * *

У падмурак шмат лёгла гадоў,
Якіх ужо не стрэць.
Быў за цябе на ўсё гатоў:
І на жыццё, і на смерць.

З табой ішоў плячо ў плячо,
З табой мужаў, дужэў.

Каб век твой быў даўжэй.

Мінула ўжо нямала дат,
Шукаў І ўсё не [illegible] знайшоў..
Я [illegible] паэт і твой салдат
З гарачаю душой.

[illegible]ыт мяне на вайну, Радзіма,
Прыму я твой загад.
З табой і для цябе жыць рада,
(Я твой паэт, салдат.
Я ўсім бясконца рад.)
Клянуся галавой

З лісіцамі – вятрыцамі
З сарокамі, сініцамі
і пяускокамі

1008